

Zalán Tibor

FRISS RAJZOK A HALÁLRAÓL

ürességét a / férgek sem lakják a héj / szólíthatatlan
beköltözni sem szelek / sem viharok nem már nem
ahogy a pultra / teszi a csészét csésze / halált ahogyan
leteszi elé elnéz / néz a távolodóra
háttal áll érzi / ahogy a háta mozdul – / megküzd a fénnel
és átjár rajta így most / üvegen az éjszaka
a poharakat / összekeverték kinek / jut bor – kinek vér
innentől nem tudható / ki sírja el majd magát
elvéttette az / időt meghalni volt hely / de nem volt óra
csillagképeken lépett / halott lepke követte
elvéttette az / órát meghalni volt hely / de nem volt idő
forró madár követte / halott csillagképeken
üres levelek / üres postaládába / aztán azok se
elperegnek sehová / sehonnanból érkeztek
nem érint – retteg / a szoba szűke lassan / megtelik fájó
térdét hasába húzza / átzuhanják az árnyak
összerezzen a / hangja emlékétől a / hallgatásától
színpadon áll üres tér / véres díszletei közt
majd egyszer vissza / tér s az utca megtelik / balett-táncossal
halottan nézi ahogy / fölötte zajlik a tánc
a mosoly másról / szólt a sírás termeit / megtöltötték az
árva gyermekek – együtt / átélte elvetélt órák
a tűz leégett / párkányig ér a hajnal / magányban így az
élet álarcája bé / borult – halotti maszkba
a madár arca / helyén sötét lyuk az űr / hidege elért
hozzá megdermedt ajka / jégre tapad a párnán
avarra ejtett / fénykép az elmosódott / arc helyén madár
feszíti égnek szárnyát / a pusztulását méri
annál a résznél / ahol a hős s a hősnő / találkozik a
hóesésben újra – egy / kéz áthúzott minden szót
hiánya akkor / tört rá amikor már úgy / tűnt fel s túlélte
az első nap lázzal telt / a többi nem volt fontos

madár fölötte / köröz halál fölötte / megáll – hess madár
de vár arca helyére / ül föltépi mellkasát
a szaturnuszról / akart még beszélni így / hallgatott róla
falán ragyogott éjjel / szemhéján át is látta
másnapos ablak / mered rá krisztus-pózban / várja a halált
üvegcserepeken lép / véres a tántorgása
ha körülnéz csak / önmagát látja üres / tájban üresen
rozzant madárijesztő – / madártalan szélverés
szólongatja az / éjszakában és hallja / hogy nem válaszol
a visszhang roppanása / már nem találja sehol
hiába készült / senki nem igényelte / az áldozatát
fölkínálkozása így / kínos és fölösleges
a szél fújni fog / s nem tud rátalálni a / kellő szavakra
szótlán ácsorog szemközt / a parton – válaszra vár
nem számított a / rózsafákra hosszúra / nyúlt vergődése
végén földet zabál és / férges ragyogást zabál
testét rossz borok / tartották még fönn lelke / régen elmerült
zavaros ébrenlétek / s lázálmok hínárja közt
törvények nélkül / él nehezen tartja be / a rámért semmit
ha belép hátat fordít / s azonnal indul hova
összerezzen a / hangja emlékére a / hallgatására
szólamot ír melyhez a / csönd az egyetlen hangszer
a délutánban / minden széttörött össze / áll és széttörik
egy ilyen délutánon / kezdődött el a vége
titkolja pedig / leskelődik utána / a kirakaton
túl alkonyodik talán / föl sem ismerné árnyék
azután elfogy / a maradék bizalom / a szavak iránt
egyfolytában beszél hogy / kiürüljön a szája

(Forrás, 2004/7–8.)

ZALÁN TIBOR 1954-BEN SZÜLETETT SZOLNOKON. VERSET, PRÓZÁT ÉS DRÁMÁT
EGYARÁNT ÍR. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.